

не правото.» Папскыѣ прѣдставители (легаты) у народыѣ са нарѣкли проконсулы, защото грабяли свѣта, каквото проконсулыѣ на языческий Римъ. «Твоя легать, казва Св. Бернаръ на папата, оставя между царствата и народыѣ страшны дири. Като поченешъ отъ подножіето на Алпійскыѣ планины дори до Франція и Нормандія, той напълнилъ черковыѣ съ святотатство, като извършвалъ най-срамотны дѣла, като съблачалъ черковыѣ, като каралъ чрѣзъ хората си да са искупуватъ онѣзи черковы, които не можалъ самъ да посѣти: срѣщу него са оплакватъ и свѣтскы и духовны, и бѣдны и богаты; той е притча въ устата на сичкы.»

Духовната власть на папыѣ е была, както видѣхме, твърдѣ обширна и неограничена; нѣ Петровыѣ намѣстницы не сж са благодарили само на нея. Едвамъ припознаты за началници на вѣрата, папыѣ почеватъ да показватъ притязанія за заповѣдничество надъ царѣѣ и надъ свѣтскыѣ дѣла на народыѣ. Ный казахме, въ какво положеніе бѣше папството прѣди Карла Великий. До тогава то бѣше далечъ да помышлява за свѣтска власть: неговата духовна власть едвамъ бѣше припозната. Папата са считаше наистина началникъ на черковата на Западъ, нѣ тая негова власть бѣше далечъ отъ да бѣше общепризната и дѣйствителна. Тя бѣше далечъ отъ онова значеніе, което получи слѣдъ Карла Великий. Като имъ са укрѣпи духовната власть чрѣзъ Карловингыѣ и като видѣхъ, че духа на врѣмето имъ помага да прострѣтъ тая власть по натаѣтъкъ; сетнѣ, като са възползовахъ отъ обстоятелствата, дѣто отъ една страна удобрихъ въцаряваніето на Пипина, а отъ друга вѣнчахъ сына му Карла за римскы императоръ; папыѣ поченахъ да помышляватъ за господство надъ царѣѣ и надъ народыѣ и да издигатъ тѣзи притязанія на систематическо ученіе, каквото и ученіето за духовната власть.

Случаи скоро са прѣдставили на папыѣ да опитатъ своята сила надъ царѣѣ и да пристапятъ къмъ осмѣщеніето на своитѣ обширни планове.

Карлъ Великий не одобрявалъ, по примѣра на вѣсточныѣ императоры, поклоненіето на иконыѣ. Той свикалъ за това парочень съборъ въ Парижъ и сичкыѣ е-